Υπόθεση 128/84

Erik van der Stijl
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

« Υπάλληλοι — Πρόσληψη — Εφαρμογή του άρθρου 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως — Αιτιολογία »

Περίληψη

Υπάλληλοι — Πρόσληψη — Εφαρμογή του άρθρου 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως — Αυστηρή εφαρμογή — Θέσεις που απαιτούν ειδικά προσόντα (Κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως, άρθρο 29, παράγραφος 2)

Η εξαιρετική διαδικασία προσλήψεων του άρθρου 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων δεν μπορεί να εφαρμοστεί, εκτός των περιπτώσεων προσλήψεων υπαλλήλων των βαθμών Α 1 και Α 2, παρά μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις, για θέσεις που απαιτούν ειδικά προσόντα. Ακόμη και για την περίπτωση αυτή, η παραπάνω διαδικασία δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί παρά μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις που μπορούν να καταστήσουν απρόσφορες τις συνήθεις διαδικασίες που προβλέπονται στο άρθρο 29, παράγραφος 1.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
SIR GORDON SLYNN
της 10ης Ιουλίου 1985 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Ο Van der Stijl υπηρετεί στην Επιτροπή από το 1962, ημερομηνία κατά την οποία διορίστηκε στη γενική διεύθυνση βιομηχανίας της Ευρατόμ. Από το 1971, έχει θέση βαθμού Α 4 στο τμήμα 1 (επιθεώρηση) στη γενική διεύθυνση ενέργειας. Έχει ολλανδική ιθαγένεια. Το 1982 ο Bommelle, που ήταν προϊστάμενός του

* Μετάφραση από τα αγγλικά.

και ο οποίος είναι Γάλλος, ασθένησε και ο προσφεύγων τον αντικατέστησε. Την 1η Απριλίου 1983, ο Bommelle παραιτήθηκε για λόγους υγείας και, στη συνέχεια, ο προσφεύγων συνέχισε να ασκεί τα καθήκοντα του προϊσταμένου. Στις 28 Νοεμβρίου 1983 η κατάσταση αυτή αναγνωρίστηκε και επίσημα. Με απόφαση που έφερε την ημερομηνία αυτή, και η οποία είχε υπογραφεί από τον αρμόδιο επίτροπο, ο Van der Stijl διορίστηκε « προσωρινά » στη θέση του προϊσταμένου « για την περίοδο από 1ης Απριλίου 1983 μέχρι την οριστική κάλυψη της θέσεως και το αργότερο μέχρι την 31η Μαρτίου 1984 ».

Η Επιτροπή ασχολήθηκε με το πρόβλημα της αντικαταστάσεως του Bommelle για μεγάλο διάστημα πολύ πριν από την ημερομηνία αυτή. Από το Σεπτέμβριο του 1982, ο γενικός διευθυντής στη διεύθυνση ενέργειας, ο Audland, έθεσε το ζήτημα στη Βιέννη με τον Pecquer της γαλλικής επιτροπής ατομικής ενέργειας. Το Φεβρουάριο του 1983 έθεσε το ζήτημα στον Ouvrieu, διευθυντή διεθνών σχέσεων της επιτροπής ατομικής ενέργειας. Στις 8 Μαρτίου 1983 ο Ouvrieu έστειλε τηλετύπημα στους Audland και Gmelin, το διευθυντή που είναι υπεύθυνος για τον έλεγχο διασφαλίσεων της Ευρατόμ, για να συναντήσουν κατά το μήνα Μάρτιο δύο υπαλλήλους της επιτροπής ατομικής ενέργειας, τους Math και Guay. Οι συναντήσεις αυτές πράγματι έγιναν κατά τη διάρκεια του μηνός αυτού.

Στις 22 Μαρτίου 1983, ο Audland διεβίβασε στον Davignon, αρμόδιο επίτροπο, υπηρεσιακό σημείωμα που ανέφερε τις συναντήσεις με τους Guay και Math. Εξέφρασε σαφώς την άποψη ότι ο Math ήταν ο καλύτερος υποψήφιος παρατηρώντας ότι:

« Στην περίπτωση που η Επιτροπή θα συμφωνούσε στη χρήση της διαδικασίας του άρθρου 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως (δημοσίευση της θέσεως εκτός της υπηρεσίας), η υποψηφιότητα του Math φαίνεται ότι μπορεί να υπερισχύσει, δεδομένης της ικανότητας του υποψηφίου και της εντυπώσεως που έδωσε ότι κατέχει τα απαιτούμενα προσόντα διοικήσεως για τα καθήκοντα που θα κληθεί να ασκήσει σε πιο πρακτικό επίπεδο όσον αφορά τις εργασίες του εν λόγω τμήματος. »

Στις 28 Απριλίου 1983, κατά τη διάρκεια συνεδριάσεως των προϊσταμένων της διευθύνσεως F, ο Van der Stricht, συνάδελφος του προσφεύγοντος, ανέφερε το γεγονός ότι κατά τη διάρκεια ενός συνεδρίου που έγινε στις Βερσαλλίες, ο Lecomte, γάλλος υπάλληλος, συνέστησε τον Math ως διάδοχο του Bommelle.

Η διαδικασία που αφορούσε την κάλυψη της κενής θέσεως κινήθηκε με την ανακοίνωση κενής θέσεως COM/963/83 της 19ης Μαΐου 1983, η οποία δημοσιεύθηκε νομοτύπως από την Επιτροπή. Φαίνεται ότι ανακοίνωση κενής θέσεως δημοσιεύθηκε επίσης στα άλλα κοινοτικά όργανα, αν και αυτό δεν προκύπτει σαφώς από τα προσκομισθέντα έγγραφα ενώπιον του Δικαστηρίου. Εν πάση περιπτώσει, η ανακοίνωση κενής θέσεως ανέφερε ότι απαιτούντο τα ακόλουθα προσόντα:

« 1) γνώσεις πανεπιστημιακού επιπέδου που να επικυρώνονται με δίπλωμα ή επαγγελματική πείρα αναλόγου επιπέδου·

2) ευρεία γνώση του κύκλου πυρηνικού καυσίμου και της διαχειρίσεως πυρηνικών υλικών·

3) γνώσεις στον τομέα του ελέγχου διασφαλίσεων·

4) δεδομένη ικανότητα για διεύθυνση σημαντικής διοικητικής μονάδας·

5) ευρεία πείρα σχετική με τα καθήκοντα ».

Οι υποψήφιοι εκαλούντο να υποβάλλουν την υποψηφιότητά τους πριν από τις 3 Ιουνίου 1983 αλλά δεδομένου ότι η διαβίβαση της ανακοινώσεως κενής θέσεως στο Λουξεμβούργο είχε καθυστερήσει, η προθεσμία αυτή παρατάθηκε.

Ο Van der Stijl υπέβαλε την υποψηφιότητά του την 1η Ιουνίου 1983. Υπήρξαν ακόμη οκτώ

υποψήφιοι. Μεταξύ αυτών υπήρχε και ο Van der Stricht, ένας Βέλγος. Φαίνεται ότι ένας από τους υποψηφίους ήταν Γάλλος, αλλά δεν θεωρήθηκε ότι διέθετε προσόντα σχετικά με τα καθήκοντα. Όλοι αυτοί οι υποψήφιοι προήρχοντο από την Επιτροπή, ενώ κανένας υπάλληλος των άλλων κοινοτικών οργάνων δεν υπέβαλε την υποψηφιότητά του.

Η συμβουλευτική επιτροπή διορισμών για τους βαθμούς Α 2 και Α 3 διατύπωσε τη γνώμη 21/83 με ημερομηνία 30 Ιουλίου 1983 η οποία υπογράφτηκε από τον Noël, γενικό γραμματέα της Επιτροπής και πρόεδρο της συμβουλευτικής επιτροπής. Η γνώμη αναφέρει ότι την προηγουμένη ημέρα, η Επιτροπή άκουσε τις απόψεις του Audland ο οποίος έδωσε διευκρινίσεις ως προς τα απαιτούμενα προσόντα για τη θέση και τους τίτλους των διαφόρων υποψηφίων. Η Επιτροπή αποφάσισε ότι έπρεπε να λάβει ιδιαίτερα υπόψη τον Van der Stricht, σύμφωνα με τις συστάσεις του Audland.

Πάντως, ο επίτροπος Davignon έκρινε προφανώς αναγκαίο ή, τουλάχιστον, ευκταίο να διευρυνθεί ο κύκλος των υποψηφίων. Κατά συνέπεια, όταν η Επιτροπή εξέτασε το ζήτημα στις 20 Ιουλίου 1983, αποφάσισε κατόπιν προτάσεώς του να μην καλύψει αμέσως τη θέση, αλλά να κινήσει τη διαδικασία δυνάμει του άρθρου 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, και να λάβει υπόψη κατά το στάδιο αυτό τους υποψηφίους που είχαν υποβάλει την υποψηφιότητά τους δυνάμει του άρθρου 29, παράγραφος 1, στοιχείο α), του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Όπως προκύπτει από τα πρακτικά της συνεδριάσεως, η Επιτροπή είχε αποφασίσει να μη διοργανώσει εσωτερικό διαγωνισμό κατ' εφαρμογή του άρθρου 29, παράγραφος 1, στοιχείο β), και ότι καμία υποψηφιότητα δεν είχε υποβληθεί δυνάμει του άρθρου 29, παράγραφος 1, στοιχείο γ), του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

Οι σχετικές διατάξεις του άρθρου 29 έχουν ως εξής:

« 1) Για την πλήρωση των κενών θέσεων σε όργανα, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, αφού εξετάσει:

α) τις δυνατότητες προαγωγής και μεταθέσεως εντός του οργάνου,

β) τις δυνατότητες οργανώσεως εσωτερικών διαγωνισμών στο όργανο,

γ) τις αιτήσεις μετατάξεως υπαλλήλων άλλων οργάνων των τριών Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,

κινεί τη διαδικασία διαγωνισμών ...

2) Για την πρόσληψη των υπαλλήλων των βαθμών Α 1 και Α 2, καθώς και σε εξαιρετικές περιπτώσεις για θέσεις που απαιτούν ειδικά προσόντα, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή δύναται να υιοθετήσει διαδικασία προσλήψεως διάφορη από τη διαδικασία διαγωνισμού. »

Στο άρθρο 29, παράγραφος 1, στοιχείο α), ως « όργανο » στην αγγλική διατύπωση του κειμένου πρέπει να θεωρηθεί το εν λόγω όργανο — δεδομένου ότι το γαλλικό κείμενο το δείχνει σαφώς (« au sein de l'institution ») (εντός του οργάνου), όπως επίσης και η δομή του άρθρου στο σύνολό του.

Αν και έγιναν συζητήσεις με τις γαλλικές αρχές για την κάλυψη της θέσεως αυτής, δεν έγινε καμία επαφή με τις αρχές των άλλων κρατών μελών ούτε και αυτές είχαν επαφές με την Επιτροπή· πάντως ελέχθη ότι το γεγονός ότι ο διορισμός επίκειτο ήταν γνωστό.

Φαίνεται ότι οι Guay και Math υπέβαλαν την υποψηφιότητά τους περίπου στις 15 Ιουλίου, δηλαδή πριν από την απόφαση της Επιτροπής να ακολουθήσει τη διαδικασία του άρθρου 29, παράγραφος 2. Η γνώμη της συμβουλευτικής επιτροπής που τους αφορούσε είχε ημερομηνία 22 Ιουλίου, που ήταν η επόμενη εργάσιμη ημέρα αμέσως μετά την απόφαση της Επιτροπής, δεδομένου ότι η 21η Ιουλίου ήταν η βελγική εθνική εορτή. Κατά την άποψη της επιτροπής, που επίσης είχε υπογραφεί από τον Noël, οι δύο γάλλοι υποψήφιοι « μπορούσαν να ληφθούν υπόψη » αλλά τα προσόντα τους και οι τίτλοι τους δεν ήταν ανώτερα εκείνων του Van der Stricht.

Εντούτοις στις 27 Ιουλίου 1983, η Επιτροπή αποφάσισε, πάλι κατόπιν προτάσεως του επιτρόπου Davignon, να διορίσει τον Math με την επιφύλαξη ευνοϊκού αποτελέσματος της ιατρικής εξετάσεως κατά την πρόσληψη.

Ο Math διορίστηκε επίσημα στη θέση ως δόκιμος υπάλληλος με απόφαση της 3ης Νοεμβρίου 1983 η οποία όριζε ότι ο διορισμός άρχιζε από τις 28 Σεπτεμβρίου 1983. Στη συνέχεια ο διορισθείς μονιμοποιήθηκε στη θέση του.

Στις 20 Οκτωβρίου 1983, ο προσφεύγων υπέβαλε ένσταση δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως η οποία απορρίφθηκε στις 7 Φεβρουαρίου 1984. Η απόρριψη αυτή τον οδήγησε να ασκήσει την προκειμένη προσφυγή η οποία είχε εγγραφεί στο πρωτόκολλο του Δικαστηρίου στις 16 Μαΐου 1984.

Ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως διορισμού του Math και της αποφάσεως που απορρίπτει τη δική του υποψηφιότητα. Εξάλλου ζητεί αποζημίωση ενός φράγκου. Επικαλείται ορισμένους λόγους οι οποίοι μπορούν να διαιρεθούν σε τρεις κατηγορίες. Οι λόγοι αυτοί αφορούν αντίστοιχα παράβαση των άρθρων 27 μέχρι 29 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, κατάχρηση εξουσίας και παράβαση ουσιώδους τύπου.

Αν και ο προσφεύγων δεν θεωρήθηκε εκ πρώτης όψεως ότι ήταν ο καλύτερος μεταξύ των υποψηφίων που εμφανίστηκαν δυνάμει του άρθρου 29, παράγραφος 1, στοιχείο α), η προσφυγή του είναι παραδεκτή και θεωρείται ως παραδεκτή από την Επιτροπή.

Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 29, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, ότι δεν είχε το δικαίωμα να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 29, παράγραφος 2, κατά το στάδιο που το έπραξε και ότι οι προϋποθέσεις που δικαιολογούν τη χρήση αυτής της διαδικασίας δεν πληρούντο. Υποστηρίχθηκε επίσης ότι η χρήση του άρθρου 29, παράγραφος 2, δεν δικαιολογήθηκε. Εν πάση περιπτώσει ο Math δεν είχε τα αναγκαία ειδικά προσόντα.

Η οικονομία και το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 29 εξετάσθηκαν από το Δικαστήριο σε πολλές υποθέσεις. Οι υποθέσεις 176/73, Van Belle κατά Συμβουλίου, [ECR] 1974, σ. 1361, συγκεκριμένα σ. 1370, και οι υποθέσεις 45 και 49/70, Bode κατά Επιτροπής, [ECR] 1971, σ. 465, συγκεκριμένα σ. 476, έχουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Στην υπόθεση που αναφέρθηκε κατά πρώτον (176/73), το Δικαστήριο δέχθηκε:

« ... ότι πρέπει να εξετασθούν, κατά σειρά προτεραιότητας, πρώτα οι δυνατότητες προαγωγής και μεταθέσεως εντός του οργάνου όπου υπάρχει κενή θέση, κατόπιν οι δυνατότητες διοργανώσεως εσωτερικών διαγωνισμών στο όργανο αυτό, και, κατά τρίτον, οι αιτήσεις μετατάξεως των υπαλλήλων άλλων οργάνων· μόνον όταν οι δυνατότητες αυτές φαίνεται ότι δεν είναι πρόσφορες, τότε πρέπει να γίνει διαγωνισμός βάσει τίτλων, εξετάσεων ή βάσει τίτλων και εξετάσεων. »

Εξάλλου, δεδομένου ότι η διαδικασία του άρθρου 29, παράγραφος 2, προορίζεται να αντικαταστήσει τη διαδικασία διαγωνισμού, δεν μπορεί να κινηθεί πριν από το στάδιο κατά το οποίο η διαδικασία του διαγωνισμού μπορούσε να ακολουθηθεί. Η Επιτροπή δεν μπορεί να κάνει χρήση του άρθρου 29, παράγραφος 2, χωρίς πρώτα να εξετάσει αν μπορεί η σχετική θέση να καλυφθεί βάσει των διατάξεων της παραγράφου 1 του άρθρου 29.

Η διαδικασία του άρθρου 29, παράγραφος 2, δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί για τις θέσεις βαθμών άλλων από Α 1 και Α 2, εκτός αν πρόκειται για « εξαιρετική περίπτωση » και αν η θέση απαιτεί « ειδικά προσόντα ». Είναι προφανές ότι αν οι προϋποθέσεις αυτές δεν τηρούνται εξ ολοκλήρου, η εξαιρετική διαδικασία που προβλέπεται θα μπορούσε να ακολουθηθεί με μεγάλη άνεση, αντίθετα με τον προφανή σκοπό του άρθρου. Υπό την έννοια αυτή, το Δικαστήριο έκανε δεκτό στις υποθέσεις 45 και 49/70, Bode κατά Επιτροπής, ότι:

« Η χρήση του όρου " εξαιρετικές περιπτώσεις " δείχνει ότι η εφαρμογή της διατάξεως αυτής υπόκειται σε πολύ αυστηρές προϋποθέ-

σεις τύπου και ουσίας, λύση η οποία ανταποκρίνεται εξάλλου τόσο στις ανάγκες της υπηρεσίας όσο και στο έννομο συμφέρον των υπαλλήλων· τα όργανα δεν μπορούν να χρησιμοποιήσουν την εξαιρετική διαδικασία που αναφέρεται στο άρθρο 29, παράγραφος 2, παρά μόνο αφού εξετάσουν, με τη μεγαλύτερη δυνατή επιμέλεια, αν οι προϋποθέσεις εφαρμογής της διατάξεως αυτής πληρούνται· εξάλλου η απόφαση χρησιμοποιήσεως της διαδικασίας αυτής πρέπει να είναι αιτιολογημένη κατά τέτοιο τρόπο, ώστε το Δικαστήριο να μπορεί, ενδεχομένως, να ελέγξει τη νομιμότητά της. »

Κατά την άποψή μας, η διαδικασία του άρθρου 29 δεν τηρήθηκε στη συγκεκριμένη περίπτωση. Κατά πρώτον, δεν νομίζουμε ότι το ζήτημα αν ήταν δυνατό να καλυφθεί η θέση με προαγωγή ή μετάθεση εντός του οργάνου, κατά την έννοια του άρθρου 29, παράγραφος 1, στοιχείο α), εξετάσθηκε εξ ολοκλήρου. Ο γενικός διευθυντής είχε συστήσει ένα συγκεκριμένο υποψήφιο από το ίδιο το όργανο ως διαθέτοντα ικανοποιητικά προσόντα. Είχε την απαιτούμενη πείρα στον τομέα που ζητείτο από την ανακοίνωση κενής θέσεως. Η συμβουλευτική επιτροπή, υπό την προεδρία του Noël, έκρινε ότι ο υποψήφιος αυτός έπρεπε να ληφθεί « ιδιαίτερα υπόψη », διατύπωση την οποία αντιλαμβανόμαστε υπό την έννοια ότι η επιτροπή το θεωρούσε ότι είχε τη δυνατότητα να διοριστεί και ότι τον συνέστησε για το διορισμό. Η Επιτροπή δεν έλαβε απόφαση δυνάμει του άρθρου 29, παράγραφος 1, στοιχείο α), πριν αποφασίσει να χρησιμοποιήσει τη διαδικασία του άρθρου 29, παράγραφος 2 — απλά και μόνο επανατοποθέτησε το σύνολο των υποψηφίων που πρέπει να ληφθούν υπόψη στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 29, παράγραφος 2.

Κατόπιν δεν αποδείχθηκε, κατά την άποψή μας, ότι υπήρχαν εξαιρετικές περιστάσεις που δικαιολογούσαν το γεγονός ότι παρακάμφθηκε η χρήση της διαδικασίας διαγωνισμού, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι κανένας κατάλληλος υποψήφιος δεν είχε βρεθεί στο πλαίσιο των διατάξεων που αναφέρονται στα στοιχεία α), β) και γ) του άρθρου 29, παράγραφος 1. Αν υπήρχε επιθυμία διευρύνσεως του κύκλου των υποψηφιοτήτων, επιτρέποντας ταυτοχρόνως στους υποψηφίους που είχαν υποβάλει υποψηφιότητα δυνάμει του άρθρου 29, παράγραφος 1, στοιχείο α), και μάλιστα στον έναν ή σε ορισμένους από αυτούς, να εξακολουθήσουν να είναι υποψήφιοι, θα ήταν αναγκαίο να διοργανωθεί διαγωνισμός που να παρέχει στους υποψηφίους οποιουδήποτε κράτους μέλους της Κοινότητας κατάλληλη ευκαιρία να υποβάλουν την υποψηφιότητά τους. Είναι τελείως σαφές ότι στην υπόθεση αυτή ο Math δεν ήταν ο μόνος ικανός υποψήφιος. Τόσο ο γενικός διευθυντής όσο και η συμβουλευτική επιτροπή έκριναν προφανώς ότι ο Van der Stricht ήταν τουλάχιστον το ίδιο ικανός αν και είχε πείρα και προσόντα διαφορετικά. Ο Guay διέθετε επίσης ισχυρούς τίτλους. Ένας διαγωνισμός θα μπορούσε να προσελκύσει άλλες υποψηφιότητες από τη Γαλλία ή από άλλα κράτη μέλη. Δεν νομίζουμε ότι αποδείχθηκε στη συγκεκριμένη περίπτωση ότι υπήρχαν εξαιρετικές περιστάσεις που δικαιολογούσαν την αντικατάσταση του διαγωνισμού με άλλη διαδικασία δυνάμει του άρθρου 29, παράγραφος 2.

Κατά τρίτον, αντίθετα με ό,τι δέχθηκε το Δικαστήριο στις υποθέσεις 45 και 49/70, Bode, η χρήση του άρθρου 29, παράγραφος 2, δεν ήταν αιτιολογημένη.

Δεχόμαστε ότι επρόκειτο εδώ για θέση που απαιτούσε ειδικά προσόντα. Είναι σαφές ότι ο Van der Stricht διέθετε τα προσόντα αυτά. Υποστηρίχθηκε ότι η πείρα του Math καθώς επίσης και οι γλωσσικές του γνώσεις δεν ικανοποιούσαν τους όρους που αναφέρονταν στην ανακοίνωση κενής θέσεως. Είναι αληθοφανές ότι δεν διέθετε κατά την περίοδο εκείνη την αναγκαία γνώση μιας δεύτερης γλώσσας. Τα γραπτά υπομνήματα φαίνονται επίσης να υποστηρίζουν τη θέση του προσφεύγοντος σύμφωνα με την οποία η πείρα και τα προσόντα του Math, παρόλο ότι ήταν υψηλού επιπέδου, δεν ικανοποιούσαν τις ειδικές απαιτήσεις που αναφέρονταν στην ανακοίνωση κενής θέσεως. Πάντως, ενόψει των διευκρινίσεων που παρέσχε ο Audland σχετικά με τα απαιτούμενα προσόντα και τη θέση καθώς και σχετικά με την πείρα του Math, ο ισχυρισμός σύμφωνα με τον οποίο ο Math δεν διέθετε τα απαιτούμενα ειδικά προσόντα δεν μας φαίνεται ότι μπορεί να γίνει δεκτός.

Ένα σημαντικό μέρος της επιχειρηματολογίας του προσφεύγοντος είχε ως σκοπό να αποδείξει ότι η θέση αυτή ήταν πάντοτε προορισμένη για γάλλο υπήκοο, κατά παράβαση των άρθρων 7, παράγραφος 1, και 27, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Αν πράγματι συνέβαινε αυτό, θα υπήρχε εκ πρώτης όψεως αντίφαση με την απόφαση που εξέδωσε το Δικαστήριο στην υπόθεση 85/82, Schloh κατά Επιτροπής, [ECR] 1983, σ. 2105, με την οποία διορισμός ακυρώθηκε με την αιτιολογία ότι η εθνικότητα του υποψηφίου που είχε ορισθεί υπήρξε, ως προς όλα τα ζητήματα, το αποφασιστικό κριτήριο. Το Δικαστήριο έκρινε ότι μόνον όταν οι τίτλοι των δύο υποψηφίων είναι ουσιαστικά ισοδύναμοι τότε ένα όργανο μπορεί να λάβει υπόψη την ιθαγένειά τους και να διατηρήσει ή να αποκαταστήσει τη γεωγραφική ισορροπία μεταξύ του προσωπικού του.

Εξάλλου, η ιθαγένεια δεν θα μπορούσε, κατά γενικό κανόνα, να αποτελέσει, κατά την άποψή μας, ειδικό προσόν κατά την έννοια του άρθρου 29, παράγραφος 2, αν και μπορεί να υπάρξει μια περίπτωση τελείως εξαιρετική στην οποία η συγκεκριμένη ιθαγένεια μπορούσε να είναι δικαιολογημένη ως ειδικό προσόν για το καθήκοντα που πρέπει εξ ολοκλήρου να ασκηθούν σε ένα κράτος μέλος. Δεν νομίζουμε ότι το ζήτημα αυτό τίθεται στην προκειμένη υπόθεση.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση, αφενός, τα γεγονότα που εκθέσαμε στηρίζουν το επιχείρημα του προσφεύγοντος σύμφωνα με το οποίο πάντοτε προβλεπόταν ο διορισμός ενός Γάλλου και ειδικότερα του Math ανεξάρτητα από κάθε άλλη σκέψη. Αφετέρου, ο Audland διευκρίνισε ότι ήταν επιθυμητό ένας Γάλλος να κατέχει διευθυντική θέση στο τμήμα αυτό, κατά μεγάλο μέρος λόγω του γεγονότος ότι 40 ή 50 % των εγκαταστάσεων βρίσκονται στη Γαλλία. Αποδεχόμαστε πλήρως τη διευκρίνισή του. Πάντως, ακόμη κι αν γίνει δεκτό ότι δεν υπήρχε a priori απόφαση για το διορισμό μόνο Γάλλου, η επιθυμία διορισμού Γάλλου δεν παρείχε δικαίωμα στην Επιτροπή να παρακάμψει τη διαδικασία διαγωνισμού. Αν μετά το πέρας του διαγωνισμού δύο ή περισσότεροι υποψήφιοι φαίνονται να είναι ουσιωδώς ισότιμοι τότε, όπως αναφέρει η απόφαση Schloh, η επιθυμία διορισμού ενός υποψηφίου που έχει την ιθαγένεια ενός συγκεκριμένου κράτους μέλους μπορεί να αποτελέσει αποφασιστικό παράγοντα.

Στην προκειμένη υπόθεση, δεδομένου ότι τόσο ο γενικός διευθυντής όσο και η συμβουλευτική επιτροπή θεώρησαν ότι ο Van der Stricht μπορούσε να είναι κατάλληλος αν και δεν ήταν Γάλλος, μας φαίνεται ακόμη πιο σημαντικό ότι έπρεπε να διοργανωθεί ένας διαγωνισμός για να δοκιμαστούν τα προσόντα των υποψηφίων.

Κατά την άποψή μας, πρέπει να ακυρωθεί ο διορισμός που έγινε και η απόφαση που απορρίπτει την υποψηφιότητα του Van der Stijl με τη δικαιολογία ότι οι διαδικασίες που προβλέπονται από το άρθρο 29 δεν τηρήθηκαν στην υπόθεση αυτή.

Ο προσφεύγων υποστηρίζει επίσης ότι υπάρχει στη συγκεκριμένη περίπτωση κατάχρηση εξουσίας. Τα επιχειρήματα που προέβαλε ως προς την κατάχρηση εξουσίας επαναλαμβάνουν με διαφορετική μορφή τους λόγους που ήδη έχουν εξετασθεί. Κατά συνέπεια δεν θα μας απασχολήσουν ξεχωριστά.

Ο προσφεύγων επικαλέστηκε ορισμένους λόγους που αφορούν την τήρηση τύπου.

Κατά τον πρώτο λόγο του προσφεύγοντος που αφορά την τήρηση τύπου, η Επιτροπή παρέλειψε να του ανακοινώσει εγγράφως την αιτιολογημένη της απόφαση με την οποία δεν έκανε δεκτή την υποψηφιότητά του. Προσάπτει στην Επιτροπή τόσο την έλλειψη οποιασδήποτε εγγράφου γνωστοποιήσεως όσο και την έλλειψη αιτιολογίας.

Όπως ορθώς υποστηρίζει ο προσφεύγων, οι υποχρεώσεις αυτές πηγάζουν από το άρθρο 25, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως ο οποίος απαιτεί μια τέτοια απόφαση να γνωστοποιηθεί « παραχρήμα ». Το επιχείρημα της Επιτροπής σύμφωνα με το οποίο καμία ατομική απόφαση δεν ελήφθη σε σχέση με τον προσφεύγοντα ώστε δεν θα μπορούσε να επικαλεσθεί παράβαση της διατάξεως αυτής πρέπει να απορριφθεί. Πρέπει να συμμε-

ρισθούμε την άποψη του Van der Stijl, σύμφωνα με την οποία η απόφαση διορισμού του Math ήταν διαφορετική νομική πράξη από την απόφαση με την οποία δεν γινόταν δεκτή η υποψηφιότητά του. Η τελευταία αυτή απόφαση ήταν απόφαση που αφορά ειδικά τον Van der Stijl και στην οποία εφαρμοζόταν το άρθρο 25, παράγραφος 2. Εξάλλου, ακόμη και αν δεν συνέβαινε έτσι, στοιχειώδεις σκέψεις φιλοφροσύνης και χρηστής διοικήσεως απαιτούσαν από την Επιτροπή να πληροφορήσει τους αποτυχόντες υποψηφίους σχετικά με την απόρριψη της υποψηφιότητάς τους.

Αν και η Επιτροπή έστειλε απόδειξη παραλαβής σχετικά με την υποψηφιότητα του Van der Stijl, σύμφωνα με τους δικούς της ισχυρισμούς, δεν τον πληροφόρησε ποτέ γραπτώς για την απόρριψη της υποψηφιότητάς του. Παρέβη συνεπώς το άρθρο 25, παράγραφος 2.

Πάντως η παράβαση αυτή δεν μπορεί να θίξει το κύρος της αποφάσεως περί διορισμού του Math, ακριβώς για το λόγο ότι οι δύο αποφάσεις είναι ξεχωριστές από νομική άποψη. Δεδομένου ότι προφανώς θα ήταν χωρίς αντικείμενο να ακυρωθεί μόνο η απόφαση που δεν κάνει δεκτή την υποψηφιότητα του Van der Stijl, δεν είναι αναγκαίο να εξετασθεί επιπλέον ο λόγος που αντλείται από το άρθρο 25, παράγραφος 2.

Τέλος, ο προσφεύγων προσάπτει το γεγονός ότι η Επιτροπή παρέλειψε να τοιχοκολλήσει την απόφαση περί διορισμού του Math στα κτίρια της Επιτροπής και ότι επίσης παρέλειψε να τη δημοσιεύσει στο μηνιαίο δελτίο του προσωπικού. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι δύο ενέργειες πρέπει να γίνουν « αμέσως » κατ' εφαρμογή του άρθρου 25, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Πάντως, όπως ορθά τονίζει η Επιτροπή, ο προσφεύγων δεν δικαιούται να παραπονείται για τα ζητήματα αυτά δεδομένου ότι δεν τον έβλαψαν και δεν μπορούσαν να τον βλάψουν. Είχε συμφέρον να είναι πληροφορημένος σύμφωνα με το άρθρο 25, παράγραφος 2, σχετικά με την απόρριψη της υποψηφιότητάς του, αλλά το δικαίωμά του να του παρασχεθούν πληροφορίες δεν υπερακόντιζε τα όρια αυτά.

Εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το « ταχυδρομείο του προσωπικού » αριθ. 446 της 29ης Σεπτεμβίου 1983 που ανήγγειλε την απόφαση διορισμού του Math τοιχοκολλήθηκε στα κτίρια της Επιτροπής. Ο προσφεύγων δεν είναι σε θέση να αποδείξει το αντίθετο, αλλά εξακολουθεί να υποστηρίζει ότι ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι αυτό συνέβη, η τοιχοκόλληση δεν πραγματοποιήθηκε πριν από τον Οκτώβριο του 1983. Εξάλλου, ο διορισμός δημοσιεύθηκε στο μηνιαίο δελτίο του προσωπικού αριθ. 221 του Ιουνίου 1984.

Είναι σαφές ότι η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει « παραχρήμα » τα αναγκαία μέτρα που ορίζει το άρθρο 25, παράγραφος 2. Κατά την άποψή μας, ο διορισμός δεν θα έπρεπε πάντως να ακυρωθεί λόγω της καθυστερήσεως αυτής: υπόθεση 125/80, Arning κατά Επιτροπής, [ECR] 1981, σ. 2539, συγκεκριμένα σ. 2552.

Συμπέρασμα

Κατά συνέπεια, προτείνουμε να ακυρωθεί, για τους εκτεθέντες λόγους, η απόφαση που διορίζει τον Math και η απόφαση που απορρίπτει την υποψηφιότητα του Van der Stijl.

Πρέπει να απορριφθεί το αίτημα του προσφεύγοντος για συμβολική αποζημίωση ενός φράγκου, δεδομένου ότι η ακύρωση των αμφισβητουμένων αποφάσεων αρκεί για να αποκαταστήσει κάθε προσβολή στην υπόληψή του ή κάθε ηθική βλάβη: βλέπε τις αποφάσεις 59 και 129/80, Turner κατά Επιτροπής [ECR 1981], σ. 1883, συγκεκριμένα σ. 1921).

Κατά την άποψή μας, τα έξοδα του προσφεύγοντος πρέπει να φέρει η Επιτροπή.